

латиноамериканци ще да са открили Вапцаров в приютилите ги страни, където творчеството му е известно.

„Вапцаров е нашият път

На чилийската общественост името на Никола Вапцаров стана известно с награждаването през 1952 г. с най-високия орден на Световния съвет на мира трудовете и служещия за пример живот на големия български поет и революционер.

Ние не познавахме неговата поезия, така, както не познавахме поезията на Ботев, Гео Милев и Смирненски. Издателствата затваряха вратите си за безспорните имена в световната поезия. В това се изразяваше „златната свобода“ на нашите поробени от империята страни. Трябваше да изминат години, за да могат кубинците, вече укрепнали революцията си, да разкъсат различните видове блокади, включително и тази в поезията. Едва тогава можяхме да опознаем прекрасните произведения на Вапцаров.

Считам за законно и, разбира се, необходимо правото на изследователите в областта на литературата да търсят естетическите източници на могъщия и непресъхващ творчески гений на големия български поет. Няма съмнение, че така, както революционният символизъм на Блок в „Дванадесетте“ е залегнал по оригинален начин в произведенията на Гео Милев, така и революционната зора на Маяковски според мен се чувства с изключителна своеобразност в поезията на Вапцаров. Формален или естетически израз в произведенията на всяко литературно течение са само елемент на представяне на едно изключително богато и сложно съдържание. Основното ударение в поетичното съдържание на Вапцаров е неговият реален хуманизъм. Ако вземем който и да е стих от неговата кратка, но неувяхваща поезия, човекът в него не е чужд на чедрите и възвишени въжделения на комуниста.

Така в стихотворението си „Кино“ Вапцаров дава отпор на фалшификаторите на живота:

Един размазан Джон
целува сластно Грета.
Стига!
Къде е тука нашата съдба?
Къде е драмата?

Очевиден е отговорът, който се дава на фарса, както и социалната полза от Вапцаровата поезия.

Сега, след като познаваме подробности от неговия живот, забелязваме голямото съвпадение, което съществува между поезията и кръвта на Никола Вапцаров. Поет и истински революционер, той никога не смесва по изкуствен начин поезията с политическата борба.

Покъртителна е картината, описана от Цола Драгойчева, когато Вапцаров заедно с още петима другари се отправят към стрелбището на училището за запасни офицери. С изпълнени с вяра очи и шестимата герои пеят легендарната песен на Ботев до момента, в който картечницата прекъсва неувяхващите думи. Това е българският фашизъм, модел 1942. Аз съм виждал също моите другари да крачат към смъртта. Исидро, Данило, Владимир